

סרטון – דני גיבור

מגישות- נדב פרס, שירה בן טל, נויה תובל, אנה שימאן

עדות:

בסרטונו שולבו שתי עדויות שהופענו מהם ולקחנו אותם כמקור השראה הראשונה, מתבססת על ספרו של יצחק מראס, ניצול שואה שעלה ארצה מליטא, "תיקו עם המוות",

ספר שתורגם לראשונה לעברית ב-1970. הספר מתאר את קורותיה של משפחה יהודית בגטו ואת

סיפור אהבתם של נער ונערה בין חומותיו. כך כתב שם: "אצלנו, בגטו, אין פרחים בשום מקום.

הפרחים אסורים. גם להביאם הנה אסור. מדוע חל איסור על פרחים? אני מהרהר בכך זמן אך אינני

יכול להבין בשום אופן. גם אילו הייתי גדול הנבלים בעולם, הייתי מרשה לאנשים לגדל פרחים למרות

הכל. גם אילו הייתי גדול הנבלים, והייתי אוסר על האנשים לגדל פרחים, הייתי מרשה להם בכל זאת

להביא פרחים מן השדות ומכרי-מרעה בדרכם חזרה ממחנה העבודה".

השנייה, שיר הילדים "דני גיבור" שכתבה המשוררת מרים ילן-שטקליס.

לראות עיין ראשונה אין הבנה ממשית לשילוב השואה עם שיר ילדים. אך, בהסתכלות על המילים בהוספת פרשנות אישית, השילוב

בועט. השיר בפרשנות אישית מספרת על הנער שפחד שאם הוא יבכה מהפרדות הקשות שעבר הוא יצא לא גבר. הוא מפחד. האובדן הגדול מאמו ומאהבתו נורית, משפיעה עליו. "אך למה אימא למה, בוכות הדמעות מעצמן". נוסף השיר מראה התפתחות רגשית ומצבי חיים מילדות ועד זקנה. בבית הראשון הפותח במילה "אימא", המייצגת מקור מובטח לאהבה ולקבלה. הילד דני מבין מאמו שהוא צריך לשלוט במבעיו כאשר הוא חש רגשות עזים.

מילות השיר:

אמא אמרה לי: דני!

ילדי הוא גיבור ונבון

ילדי לא יבכה אף פעם

כפתי קטון

אינני בוכה אף פעם,

אינני תינוק בכיין

זה רק הדמעות, הדמעות הן בוכות

בוכות בעצמן

פרח נתתי לנורית

קטון ויפה וכחול

תפוח נתתי לנורית

נתתי הכל

נורית אכלה התפוח

הפרח זרקה בחצר

והלכה לה לשחק

עם ילד אחר

אינני בוכה אף פעם,

גיבור אני, לא בכיין

אך למה זה אמא,

למה בוכות הדמעות בעצמן

רפלקציה - פרויקט זכרון מתחדש

בתחילת שנה, כשקיבלנו את הזכות לקחת חלק בפרויקט "זיכרון מתחדש", לא בהכרח ידענו למה לצפות, מה יהיה הליך הלמידה והעבודה, איך נצליח ליצור סרטון בתור אז, כשקיבלנו את הידיעה על הפרויקט, תלמידי תקשורת טריים כחודש לאחר הכניסה למגמה.

בראש ובראשונה נודה שחשבנו שמדובר בעוד ניסיון של המורים להנחיל לנו למידה היסטורית על השואה, קריאה והתעסקות בטקסטים ומראות קשים, שמרביתנו לא היינו בוחרים ללמוד דרכם על השואה מרצוננו.

אבל כזמן קצר לאחר העבודה על הפרויקט התמונה הלכה והתבהרה, וקיבלנו תזכורת שהפרויקט עליו אנו עובדים הוא חלק מלימודנו כאזרחי ישראל. המגמה נותנת לנו בתור תלמידים את הכלים והזכות הכי גדולה להבעה עצמית, גם דרך האמצעים הטכנולוגיים המוכרים ומזוהים עם הנוער של היום, הכלים איתם אנחנו מרגישים הכי בנוח לעבוד.

מתוך פחד שהעבודה המתמדת על הפרויקט תגזול מאתנו שעות למידה בכיתת תקשורת, גילינו שכל כך הרבה ממה שלמדנו על תקשורת ואמצעים תקשורתיים למדנו דרך העבודה על הפרויקט. גם מכלול המושגים הטכניים שמהווים חלק מהלימודים במגמה, זכינו ללמוד דרך העבודה על הפרויקט, הרי את אותן דקויות טכניות נדרשנו לבחון בקפידה במהלך הצילומים וכתובת התסריט, במהלך הצילומים הידע והבקיעות שלנו בתחומים אלו הלך והתחזק. (זוויות צילום, גדלי שוטים, חוקי הצילום ה"קדושים" אותם אנחנו משננים בקפידה כמו חוק ה-180, וכמובן ה"ג'אמפ קאטים")

במהלך העבודה על הפרויקט קיבלנו הזכות להצצה ראשונית לעולם התקשורת, דרך פגישות עם במאים, תסריטאים, עורכים וצלמים. באמת ניתנה לנו, תלמידי המגמה, התחושה שסומכים עלינו עם פרויקט רציני ומקצועי שידרוש מאיתנו הרבה, דבר שהוסיף לאתגר לטובה את החוויה והטקטיקה הלימודית שלנו בתור תלמידים. גם דרך הלמידה איך לקחת פיקוד על לוח הזמנים האישי שלנו כשהפרויקט נכנס אליו, וגם דרך השקעה של זמן ומחשבה רבה על כל אלמנט שבחרנו להוסיף לסרטון.

במהלך העבודה על הפרויקט באופן בלתי נמנע חווינו קשיים אישיים וקבוצתיים. הפרויקט ליווה אותנו במשך חצי שנה, ובכל פעם צץ עוד שלב עליו צריך לעבוד יותר, לשבת ולבצע תיקונים על מנת לממש את הסרטון הטוב ביותר שנוכל. היה קושי בראש ובראשונה בבחירת והחלטת העדות אותה נרצה להנציח, הרי לכל סיפור שואה מגיע שינציחהו, יספרו ויחקקו אותו, במיוחד באופן בו אנחנו עושים זאת בפרויקט, אופן ההופך את כל העיניין לנגיש במיוחד לדור הצעיר. לאחר בחירת העדות שנבחרה בהסכמה קבוצתית ותמיכה של חברי הקבוצה זה בהחלטתו של זה, הגיע הקושי בשלב ההפקתי בו הלחץ מעט אטם וביבלל אותנו, חברי הקבוצה. איפה נצלם? מאיפה נשיג תלבושות?, וחשוב מכך שחקנים? במהרה כל החששות הופרכו על ידי הסביבה התומכת של עמותת זיכרון מתחדש, שהיו ערוכים להכל מראש, ויותר מכל, התמיכה של מורינו למגמה שנענו ונעתרו לכל בקשה או חשש כזה או אחר. משתפי פעולה נוספים שהופתענו לגלות בדרך היו חברינו לשכבה, תלמידי מגמת תיאטרון המוכשרים, שבאופן מדהים נעתרו באופן מהיר ומולהט מהתרגשות לבקשתנו מהם לשחק בסרטון. הדעים אותנו כמה אנשים נתרמים למען מטרה משותפת, ובעלת חשיבות נעלה, הנצחת השואה.

נסכם ונאמר, שהפרויקט בהחלט השאיר אותנו עם חותמת אישית שכל אחת ואחד מאיתנו לוקחים לדרכינו, לא רק כתלמידי תקשורת שהפיקו הליך לימודי מוצלח, אלא כבני אדם, שדרך הפרויקט זכינו ללמוד לתקשר באופן הטוב ביותר, לעבוד באופן קבוצתי ובשיתוף פעולה, וכמובן, ההשתתפות בפרויקט יקר הערך הזה הזכיר לנו ובתקווה יזכיר לכל בני דורינו כמה חשוב שאנחנו, דור העתיד, נמשיך ונספר את סיפורם של אלו שלא נשמעים, ונמשיך את המסורת והחשיבות שבהנצחה